

HARLEQUIN®

Spalockline romaan

Louise Allen

OHVITSER
JA KOMBEEKAS
DAAM

SIID & SKANDAAL
7. RAAMAT

Louise Allen
THE OFFICER AND THE PROPER LADY
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Melanie Hilton
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoneerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E02252313
ISBN 978-9949-25-329-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

20. mai, 1815, Brüssel

Mehe silmad olid rahutukstegevalt sinakashallid nagu torni ootel taevas. Julia Tresilian ei saanud päris täpselt aru, kuidas ta seda teab, kuna nende silmade omanik lamaskles kaasohvitseride keskel paarikümne meetri kaugusel pargipingil.

Ka ei mõistnud Julia, miks ta sedavõrd häbematult vahib võorast meest. Preili Tresilian oli ju ennekõike ülimalt kombekas noor daam. Hea ilmaga jalutas ta iga päev koos noorema vennaga Parc de Bruxelles'is. Ja iga päev vahetas ta viisakaid tervitusi tuttavatega, mängis Phillipiga, käis turul ja läks tagasi ema juurde nende korterisse Place de Leuvanil. Ta ei vestelnud võoraste härradega. Ja kindlasti ei vahtinud ta neid.

Julia tunnistas endamisi ohates, et tegelikult olid ju suur osa Brüsseli tänavatel kohatud härradest talle võõrad. Suurbritannia põgenike saabumine Pariisist Napoleoni tagasipöördumise eel märtsikuus oli mõistagi linnapildi huvitavamaks muutnud. Tresilianid olid nüüd tänulikud, et neil oli olemas korralik elukoht, ent uued inimesed ei aidanud tagasihoidlike võimalustega lese ja tema tütre

seltskondliku elu edendamisele õieti kuidagi kaasa, kuna neil puudusid sidemed ja tutvused. Need saabuvad, kes hõivasid kõik üürimajad ihaldusväärses ülalinnas, kuulusid sootuks teise seltskonnakihti kui nemad.

Seejärel olid hakanud kohale voorima sõjaväelased, nii linna kui ka linna lähedale maale, ning see kulmineerus Wellingtoni hertsogi saabumisega nurgapealsesse majja Rue Royale'il pargi kõrval.

Liitlasvägede ülemjuhataja nägemine tekitas tsiviil-elanikkonna seas proua Tresiliani salvava arvamuse kohaselt sabinat. Säärane kuulus inimene muutis rahva ärevaks ja teadmine, et nad on suure kindrali kaitse all, täitis kõiki rahuloluga. Samas meenutas see neile, et just selles Euroopa nurgas toimub paratamatu kokkupõrge Prantsuse tšuranniga.

Suures osas pidi selle kokkupõrke lahendus sõltuma säärastest meestest nagu needsamad noored ohvitserid, kes Julia läheduses rõõmsalt lõõgastusid. Julia taipas, et vahib endiselt seda ühte meest – ja mees oli seda märganud. Tema pilk teravnes ja koondus neiule, kui mees pea tõstis. Julia tundis, et punastab, ja avastas, et ei suuda silmi ohvitserilt lahti kiskuda.

Mees ei naeratanud, ent tema avalas pilgus ei olnud ka pealetükkivust. Näis, nagu oleks ka mees leidnud inimese, keda ta tunneb palju põhjalikumalt kui pealiskaudse tutvuse tasemel. Mees tundus olevat kerges segaduses või siis põnevil, aga nende sõnatu suhtlus ei valmistanud talle piinlikkust. Üleüldse jäi mulje, et sellele mehele ei valmista suurt miski piinlikkust. Julia aga ei suutnud meenu-tada, et ta oleks kunagi varem nii ärevil olnud. Ta hingas kiiresti, süda põksus ja ta tundis end kohutavalt häbelikuna.

Ta peaks pilgu kõrvale pöörama. Kahjuks ta ei suutnud seda.

„Julia?” *Phillip, jumal tänatud.* Juliale tundus, nagu oleks ta transist välja kistud, ning ta kummardus nelja-aastase venna poole.

„Jah, kullake?”

„Palun viska mulle palli.”

Julia võttis tolmuse sinikollase palli ja viskas selle vennale suure muruplatsi poole. Poisike huilgas, hakkas jooksuma, kukkus, tõusis ja jätkas jooksmist. Julia pühkis kindad puhtaks, pööras tema meelerahu häirivale sinises mundris ohvitserile selja ja teeskles kruusateed ääristavate lillepeenarde imetlemist.

„Preili Tresilian. Milline õnnelik juhus!”

„Major Fellows.” Julia tõstis vastu tahtmist pilgu saiallilledelt. „Juhus nüüd vaevalt. Ma jalutan siin ju igal hommikul.” *Ja hakkam edaspidi jalutama hilisemal ajal, kui sellega õnnestub teid vältida.* Mehe käitumine oli muutunud viimaste nädalatega ebamugavalt tuttavlikuks inimese kohta, kellega neiu oli kohtunud vaid korra ühise tuttava juures. Julia soovis, et ta oleks toatüdruku parki kaasa võtnud, aga seni oli selleks vajadus puudunud.

„Õelge mulle Frederick. Te ju teate, et ma tahaksin, et te mu eesnime kasutaksite.”

„Me ei ole nii head tuttavad, et see sünnis oleks, major.” Julia avas plaksuga päevavarju ja sättis selle nende vahele. Ta oli olnud naiivne arvates, et mees on lihtsalt tüütu. Isegi tema oma kogenematuses mõistis, millised on selle mehe kavatsused. Äärmiselt autud kavatsused.

Major astus teisele poole. „Aga te teate, et ma soovin, et oleksime, Julia.” Ta ei teinud neiu kokkupigistatud huul-

test ja vaikimisest välja. „Noor daam, kes viibib üksinda võõras linnas, vajab meesterahvast end kaitsma.”

„Ma ei ole üksinda, söör.” Julia püüdis manada näole tüdinud ja elukogenud ilme. Ise arvas ta siiski, et näeb välja pigem murelik ja häbelik. Haavatav. Tal puudus kogemus, kuidas säärases olukorras hakkama saada.

„Lesestunud ema ja väike vend? Mis kaitsjad nemad on?”

„Piisavad. Või vähemalt peaksid olema, kui daam viibib härrasmeeste keskel.”

„Mu kallis Julia, te avastate peagi, et härrasmehed ei kogune karjas noorte daamide ümber, kes elavad mandril raha säästmiseks ja kel puudub nende varjamatute võlude juures igasugune kaasavara. Säärases olukorras on sobivam pigem asjalikum suhe.”

„Kuidas ma saaksin teha nii, et te läheksite omi asju ajama, major? Mida ma pean tegema, et te mõistaksite, et ma ei soovi teie seltskonnas viibida?” päris Julia. Ta tundis, et keegi sikutab teda seelikust ja ta vaatas alla, sundides end vennale naeratama.

„Viska palli, Julia.”

„Muidugi, Phillip.” Neiu viskas palli eemale ja vaatas, kuidas vend sellele järele jookseb, pöördudes siis taas Fellowesi poole. „Teil peaks häbi olema säärast ettepanekut teha ja veel lapse juuresolekul!”

„Mu kallis Julia, mõelge järele.” Major Fellowes pani käe neiu käsivarrele ja Julia kangestus. „Milline on teie tulevik ilma minuta?”

„Austusväärne.” Julia põrnitses mehe kuldse paelaga kaunistatud varrukast väljaulatuvat kätt. „Palun laske

minust lahti. Mitte miski ei sunni mind teie armukeseks hakkama.”

„Kui hakkavad ringi liikuma jutud, et te olete erinevateks ettepanekuteks valmis, ei jää teie aust ja väarikusest midagi alles,” tähendas mees. „Piisab vaid paarist sõnast mõnele isikule, et me sel teemal vestlesime, ja ongi kõik.”

Julia üritas kätt vabaks rapsata, ent mees haaras sellest kinni ja tõmbas teda enda poole. „Laske mind lahti, inimesed saavad aru, et midagi on valesti,” sisistas neiu.

„Kahtlemata järeldaksid kõik pealtnägijad, et me arutleme hinna üle.” Mehe näol oli enesega rahulolev ilme, nii et Julia oleks tahtnud teda lüüa. Ent see oleks asja ainult hullemaks ajanud. Ta pidi majorist vabanema enne, kui Phillip tagasi tuleb. Aga kuidas, ilma veel hullemat stseeni põhjustamata?

„Te veate sellise distantssi puhul Thomase mära vastu kihla? Hull peast,” ütles major Hal Carlow enda kõrval istuvale mehele, kes kiitis tõsiselt kellegi leitnant Strongi tumepruuni ruuna eeliseid.

Kapten Gregory jutustas üksikasjadest, mis Hali kõrvalt mööda läksid, kuna ta jälgis kõnnitee ääres seisvat noort naist – pealtnäha kombekat noort naist, kes oli teda vahtinud, nagu tunneks. Tema polnud neidu varem näinud, vähemalt enda teada mitte, ehkki neiu polnud kindlasti enam väga noor, aga oli ju võimalik, et ta polnud tema huviorbiiti sattunud. Miks see neiu teda siis nüüd nii väga huvitas?

„Carlow?” Hal ei teinud kaaslastest välja, vaid jälgis noort naist. Tolle juurde oli astunud tumepunases kuues

ohvitser. Jalavägi. Hal kissitas silmi: 92. jalaväerügement. Ta ei tundnud seda meest. Neiu kõrvale pööratud pea ja jäiga hoiaku järgi otsustades ei tahtnud ka tema seda meest tunda.

„Kohtume Hôtel de Flandres' sis,” ütles Hal järsult ja loobus kavatsusest magama heita. Ta läks pikkade sammudega üle muru palliga poisikese juurde. „Tere hommi-kust.” Ta kummardus poisi juurde ja lükkas kohmaka pika saabli alateadliku liigutusega tahapoole. „Kas selles rohelises mantlis on sinu guvernant?”

„Minu õde Julia.” Suured pruunid silmad vaatasid teda tõsiselt. Määdunud käed hoidsid lelu peos. „Kas teie olete ratsaväes, söör?”

„Jah, 11. kergeratsaväerügemendis. Minu nimi on Hal Carlow.” Hal võttis poisi sülle ja hakkas teeraja poole minema. „Mis sinu nimi on?” Talle meeldisid lapsed – piisavalt hoolitsemaks selle eest, et tema sagedased voodiseklused ei tooks kaasa midagi säärast, mis tema mõnes mõttes kummaliselt valivat südametunnistust piinama hakkaks.

„Phillip Tresilian ja ma olen nelja-aastane.”

„Ja sa oled nii suur? Mina arvasin, et sa oled vähemalt kuuene.” Hal astus üle saialillepeenra ja läks teerajal seisva paari juurde. Lähemale jõudes nägi ta neiu – Julia – palgetel õhetust ja silmades, mis olid suured ja pruunid nagu vennalgi, ärevust. Ohvitseri käsi oli endiselt neiu käsivarrel.

„Preili Tresilian! Te olite ilmselt mulle juba käega löönud. Palun vabandust,” lausus Hal nende juurde jõudes rõõmsalt. Neiu silmad läksid suureks, aga ta ei öelnud midagi. „Kas lähme paviljoni teed jooma? Phillip tahaks vist jäätist süüa nagu tavaliselt.”

„Mitte hommikuti, söör! Te ju teate, et ta ei tohi enne lõunasööki jäätist süüa,” vastas preili Tresilian reipal toonil.

Tubli tüdruk, mõtles Hal, sirutas vaba käsivarre, et naine saaks oma käe sellele toetada, ja teeskles siis üllatust, nähes, et teine mees neiu kinni hoiab. Ta tõsines ja kergitas kulmu. „Major? Ma arvan, et minul on eesõigus.” Miks neiu selle peale niimoodi punastas?

„Preili Tresilian jalutas minuga, söör.” Jalaväehovitser tõmbus turri. Ta oli Halist mõne kilo võrra raskem ja ka pikem.

Hal vaatas talle otsa ja manas näole kerge irve. „Ja nüüd jalutab ta eelneval kokkuleppel minuga.” Väike poiss pani talle õigel hetkel käe ümber kaela nagu kinnituseks, et ta on Tresilianide sõber. „Ma vist ei tunne teid, major. Ka ei tunne teid ilmselt minu sõbrad.” Hal rõhutas pisut viimast sõna ja nägi, et teine sai selle tähendusest aru.

Mees vabastas preili Tresiliani käe. „Frederick Fellowes, 92. jalaväerügement.”

„Hal Carlow, 11. kergeratsaväerügement.” Ka see avaldas loodetud mõju. Ilmselt oli tema maine jalaväelaste kõrvu jõudnud. „Kena päeva.”

Preili Tresilian pani käe tema käsivarrele. „Head päeva, major Fellowes,” ütles neiu jahedalt ja ametlikult. Ta ootas, kuni nad olid jõudnud kuuldekaugusest välja ja lisas siis: „Palun, söör, pange Phillip maha. Ta on mudane.”

Hal pani poisi maha ja viskas palli üle muru, et laps sellele järele jookseks. „Kas kõik on hästi, preili Tresilian?”

Neiu vaatas mehele otsa ja tema nägu oli lihtsa õlgkübara varjus endiselt roosakas.